

det ubvidet saaledes, at det ogsaa kommer an paa Sogneraadet. Kunne de første ikke skaffe Penge, kan Sogneraadet træde til med en Paaligning, men vil Sogneraadet ikke, saa maa man som hidtil undvære Barme. Saaledes synes jeg at Paragraffen maa forstaas. Jeg vil nu blot gøre en Bemærkning i Anledning af det Spørgsmaal, som den sidste ærede Taler fremsatte. For saa vidt Sogneraadet viger tilbage, fordi det ikke vil have det Arbejde, som her er foreslaaet, kan det saa ikke gaa en anden Vej? Skal det saa ikke, som det nu er Tilfældet i en Masse Kommuner, vedblivende kunne sige: Vi tage det af Kommunekassen, selvfølgelig med Amtsrådets Billigelse? Da Amtsrådene hidtil vistnok altid have billigt saadanne Udgifter, skulde man ikke tro, at de i Fremtiden ville sige nej dertil. Denne Fremgangsmaade er den, som hidtil har været fulgt rundt omkring i Landet eller i alt Fald i en hel Del af det, men er den udelukket i dette Tilfælde ved det foreliggende Lovforslag? Lovforslagets § 3 staar, som sagt, ikke klar for mig, og efter den ærede sidste Talers Udtalelser, er det klart, at han heller ikke rigtig ved, hvorledes man skal tage paa denne § 3. Jeg henstiller derfor til den ærede Ordfører og den ærede Kirkeminister, at der gives en autentisk Fortolkning af, hvorledes denne Paragraf skal forstaas.

J. C. Christensen: Da man nu har beghndt at stille Spørgsmaal til den ærede Minister, har jeg ogsaa lyst til at stille et Spørgsmaal til den ærede Minister. I de tre første Paragraffer af Lovforslaget sigtes der med Hensyn til forskellige Tilfælde til Sognets til Folkekirken hørende Beboere. Med Hensyn dertil har jeg nu et Spørgsmaal, som jeg meget gerne vilde have Svar paa af den højtærede Minister. Jeg har set i Aviserne, at et Sted her i Landet er en Mand bleven sat ud af eller der er nægtet ham Plads i Sulekommisjonen, fordi han var gaaet til Alters hos en Frimenighedspræst; han skulde altsaa betragtes som værende uden for Folkekirken. Er det Ministeriets Opfattelse, at en Mand, fordi han er gaaet til Alters hos en Frimenighedspræst, skal betragtes som værende uden for Folkekirken? Hvis det er Ministeriets Mening, vil jeg spørge den ærede Minister: Skal en saadan Mand ogsaa være fri for at betale til Kirkens Opvarmning?

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Goss): Maaſte jeg først maa udtale mig om de Ting, der nu ere fremkomne i Diskussionsonen og ikke ved-

røre de stillede Endringsforslag. Naar det i § 3 hedder, at hvor Midlerne til Brændsel ikke tilvejebringes ad Frivillighedens Vej, kan det af den kommunale Bestyrelse bestemmes, at Udgiften dertil aarlig skal lignedes paa Sognets til Folkekirken hørende Beboere, ligger det ligefrem i Ordet „kan“, at det ikke er nødvendigt for Sogneraadet at gaa den Vej, og det er ganske i Overensstemmelse med hele Tanken i Lovforslaget, som har været den at sige, at det er naturligt, at hvor der er et Flertal og et Mindretal, og Flertallet ønsker Opvarmningen, maa det søge frivillig at skaffe Midlerne dertil ved særlig Tilvejebringelse, men at det ikke skal være udelukket, hvor dette har været umuligt, at appellere til Kommunalbestyrelsen om, at Udgiften maa blive lignet, baade paa Flertallet og Mindretallet. Vilde man gaa videre end til at sige „kan“, vilde det jo være at berøbe Mindretallet den Bestyrelse, det har i, at mellem den det paahvilende Pligt til noget, som det ikke har ønsket, og Flertallets Ønske, staar Sogneraadets, den kommunale Bestyrelses Beslutning. Det maa derfor nødvendig være „kan“. Naar man saa spørger videre, om Sogneraadet da ikke er i Stand til at gaa den anden Vej og bevilge Midlerne af Kommunens Kasse, vedkommer det Spørgsmaal ikke mig, men den Minister, som har med Kommunernes Bestyrelse at gøre, nemlig Indenrigsministeren. Der vil jo i den Henseende være at forholde akkurat som med andre Beslutninger, som et Sogneraad maatte tage med Hensyn til ekstraordinære Udgifter, nemlig at Amtsraadet og eventuelt Indenrigsministeriet giver Tilladelse til at benytte en saadan ekstraordinær Fremgangsmaade eller gøre saadanne ekstraordinære Udgifter, men det vedrører ikke den foreliggende Lov, at en saadan Tilladelse skal indhentes. Naar det dernæst er omtalt om Signering efter § 3, som ogsaa efter § 2 skal ske kun paa dem, som høre til Folkekirken, og at altsaa de skulle undtages, som enten ikke høre til Folkekirken, eller som ifølge andre Regler ere undtagne derfra, kan man ikke komme bort fra denne Undtagelse fra og Begrænsning af Signeringsretten ved den Betragtning, at Byrden er eller kan være saa lille; thi det er ganske vist Tilfældet med Byrden efter § 3, men ikke med den efter § 2, idet den Signering, som i denne sidstnævnte Paragraf omtales at kunne finde Sted, nemlig til et Barmeapparat af særlig Størrelse, jo kan blive meget mere byrdefuld. I øvrigt er det jo kun korrekt, at man fra disse Signeringer undtager dem, der ikke høre til Folkekirken,